

De beklimmers van de toren in Cabauw, Günther Können en Harry Otten als schaduwen in de mist op het moment dat zij hun waarnemingen doen. Ook is de schaduw van de meetmast te zien. De foto is eind jaren '70 genomen. Foto: G.P. Können.

Boven de mist op de meetmast in Cabauw

Harry Otten

Toen de KNMI-meetmast in Cabauw net klaar was, ben ik er op een sombere, mistige winterdag met collega Günther Können naartoe gegaan. We hadden de metingen van de weerballon van die ochtend goed bekeken en kregen daaruit het gevoel dat de top van de mistlaag op ongeveer 200 meter hoogte zou liggen, dicht bij de top van de toren. Toen we bij de toren aankwamen, was het zicht niet veel meer dan 100 meter en de thermometer wees $-1\text{ }^{\circ}\text{C}$ aan. Het kleine liftje in de mast bood net genoeg plaats aan twee personen. Op 200 meter hoogte stapten we uit. Boven ons zagen we blauw door de mist heen

en de temperatuur was $+1\text{ }^{\circ}\text{C}$. De laatste 13 meter klommen we over een soort brandtrap door het mangat omhoog – zonder hoogtevrees, want dat past niet bij een wetenschappelijke klim. Op het 213 meter hoge platform waren we precies boven de mist en was het kraakhelder. Meer dan dat: boven de inversie was het maar liefst $10\text{ }^{\circ}\text{C}$! We konden tientallen kilometers ver kijken, maar alleen de hoogste torens zoals de zendermast van Lopik en die van Hilversum kwamen boven de mist uit. Een indrukwekkende ervaring!